

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.225 van 24 januari 2013
in de zaak A. 203.226/VII-38.367.**

In zake : 1. Jonas VERCRUYSSE
 2. Tracey SERRUYS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Els Empereur en Kristof Hectors
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Brusselstraat 59
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Steve Ronse en Kaat Decock
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6, bus 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen de partij :
de BVBA BIOMASS CENTER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom Malfait
kantoor houdend te 9000 Gent
Kasteellaan 141
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 13 januari 2012, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur
en Cultuur van 16 november 2011 waarbij de beroepen van de exploitant en de
omwonenden, ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie
West-Vlaanderen van 19 mei 2011 houdende het verlenen, voor een termijn

verstrijkend op 31 december 2014, van de vergunning aan de BVBA Biomass Center voor het hernieuwen en wijzigen van een inrichting voor de opslag en mechanische bewerking van tuin- en plantsoenafval, gelegen aan de Zuidhoekstraat 4 te Sint-Eloois-Winkel (Ledegem), gegrond respectievelijk ongegrond worden verklaard, de beroepen beslissing wordt gewijzigd en de gevraagde vergunning, mits wijziging van een bijzondere exploitatievoorwaarde, wordt verleend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 219.136 van 3 mei 2012 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ingewilligd.

De verwerende en de tussenkomende partij hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 14 juni 2012. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De verwerende en de tussenkomende partij hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 januari 2013.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Riet Straetmans, die loco advocaten Els Empereur en Kristof Hectors verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Steve Ronse, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Tania Van Laer, die loco advocaat Tom Malfait verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De tussenkomende partij baat aan de Zuidhoekstraat 4 te Sint Eloois Winkel (Ledegem) een inrichting uit voor de opslag en mechanische bewerking van tuin- en plantsoenafval. Zij beschikt over een milieuvergunning, geldig tot 24 februari 2012. Met het oog op de hernieuwing en wijziging (door vermindering) van deze vergunning dient zij op 13 januari 2011 een aanvraag in.

4. Op 19 mei 2011 verleent de deputatie van de provincie West-Vlaanderen de gevraagde vergunning tot 31 december 2014. In een bijzondere exploitatievoorwaarde wordt evenwel de "aanvoer en verwerking van grasafval uit containerparken (...) vanaf 25/2/2012 niet langer toegestaan".

5. Een aantal omwonenden stellen tegen deze beslissing een administratief beroep in. Ook de tussenkomende partij stelt beroep in, met name omdat zij niet akkoord is met de voormelde bijzondere vergunningsvoorwaarde.

6. De verwerende partij verklaart op 16 november 2011 de beroepen van de omwonenden ongegrond en het beroep van de tussenkomende partij gegrond. De beroepen beslissing wordt in grote mate bevestigd, maar de bijzondere exploitatievoorwaarde wordt vervangen door een verbod op "de aanvoer en verwerking van zuiver grasafval". De vergunning wordt verleend voor een termijn verstrijkend op 31 december 2014, met het oog op een herlokalisatie van de bestreden inrichting.

Dit is het bestreden besluit, waarvan de voor dit beroep relevante motieven als volgt luiden :

"Overwegende dat de gebouwen oorspronkelijk werden opgericht voor een vlasbedrijf; dat in 1970 deze activiteit uitgebreid werd met een compostfabricatie en in 1971 - 1972 met een champignonkwekerij; dat het vlasbedrijf stopgezet werd in 1976; dat in 2001 de champignonkwekerij opgedoekt werd; dat enkel de compostering, met ondermeer opslag en verhakselen van groenafval, behouden werd als activiteit; dat de compostering sinds 1 augustus 2006 stopgezet is;

Overwegende dat volgens de gegevens in het vergunningenregister van de gemeente de volgende bouwvergunningen en stedenbouwkundige vergunningen verleend werden :

- uitbreiden van de bestaande vlasloods: vergund op 22 juli 1965;
- bouwen van een vlasloods na afbraak: vergund op 24 september 1968;
- het verbouwen van een vlasbedrijf tot een champignonbedrijf: vergund op 6 januari 1977;
- het bouwen van een technisch bedieningslokaal: vergund op 14 juli 1986;
- het uitbreiden van de champignonkwekerij met een loods en een indoorcomposteringshal na sloping van het bestaande vlasverwerkingsbedrijf: vergund op 16 september 1991;
- uitbreiden van de champignonkwekerij met bureel: vergund op 12 februari 1995;
- slopen van bergplaatsen met het tussenliggend overdekt gedeelte + open loods: vergund op 14 februari 2000;
- functiewijziging voor de opslag van materialen in landbouwgebied: vergund op 21 januari 2010;
- dempen van een vijver: 13 september 2010;

Overwegende dat van de verharding op het terrein door de gemeente geen afzonderlijke bouwvergunning of stedenbouwkundige vergunning kan worden voorgelegd; dat die verharding in het verleden reeds werd gebruikt voor bedrijfsactiviteiten;

Overwegende dat het te verwerken materiaal volgens informatie in het dossier zowel afkomstig is van tuinaanleggers als van containerparken; dat er verhakseld wordt van maandag tot vrijdag en dat daarna het materiaal naar een

verwerkingssite in Ieper wordt vervoerd: dat uit het aanvraagdossier opgemaakt kan worden dat het verhakselen op het terrein gebeurt in twee blokken: terwijl men in het ene blok materiaal aanvoert, wordt materiaal in het andere blok verhakseld; dat het huurcontract van het terrein zou aflopen eind 2014; dat in het beroepsschrift vermeld wordt dat de exploitant volop op zoek is naar een alternatief terrein;

Overwegende dat strikt genomen de betreffende activiteit enkel toelaatbaar is in het terreingedeelte gelegen in het woongebied met landelijk karakter (50-meter brede strook); dat het verwerken van tuin- en groenafval, dat aangevoerd wordt, niet beschouwd kan worden als een agrarische of para-agrarische activiteit en niet in overeenstemming is met agrarisch gebied;

Overwegende dat volgens artikel 5.6.7 van de Codex Ruimtelijke Ordening echter het volgende geldt :

'§1. Een milieuvergunningsaanvraag kan gunstig geadviseerd worden en vergund worden in afwijking op de bepalingen van een stedenbouwkundig voorschrift, voor zover voldaan is aan beide hiernavolgende voorwaarden:

1° de goede ruimtelijke ordening wordt niet geschaad, hetgeen in het bijzonder betekent dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort.

2° de inrichting is stedenbouwkundig vergunbaar in afwijking van de bepalingen van een stedenbouwkundig voorschrift of, voor zover het gaat om een bestaande inrichting, is hoofdzakelijk vergund.

Indien de goede ruimtelijke ordening geschaad wordt, kan rekening worden gehouden met de termijn die nodig is om de inrichting te herlokaliseren. Die termijn is ten hoogste gelijk aan vijf jaar.

De Vlaamse Regering bepaalt de categorieën van bedrijven die door hun aard en omvang van het eerste lid zijn uitgesloten. Zij wijst de gebieden aan waarin het eerste lid niet kan worden toegepast.'

Overwegende dat in toepassing van het voormelde artikel 5.6.7 vergunning kan worden verleend voor het deel van de inrichting dat gesitueerd is in agrarisch gebied en dat stedenbouwkundig vergund is, rekening houdend met de termijn die nodig is om de inrichting te herlokaliseren; dat uit de gegevens in het dossier immers kan worden opgemaakt dat de inrichting kan beschouwd worden als een bestaande inrichting die de goede ruimtelijke ordening in het gedrang brengt; dat aangezien de huur van het terrein toch afloopt in 2014 de termijn beperkt wordt tot de afloop van de huurovereenkomst van het terrein, namelijk 31 december 2014".

IV. Onderzoek van de middelen

Standpunten van de partijen

7. De verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 4.1.1, 7°, 4.3.1 en 5.6.7 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 (hierna : VCRO), artikel 5.1.0 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna : inrichtingsbesluit), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet), het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel bekritiseren zij de overweging uit het bestreden besluit dat de inrichting deels gelegen is in agrarisch gebied en deels in woongebied met landelijk karakter, vermits de activiteit in werkelijkheid slechts zal plaatsvinden in het agrarisch gebied. Zij verwijten de verwerende partij om er zonder meer van uit te gaan dat de inrichting verenigbaar is met het bestemmingsgebied, terwijl zij, overeenkomstig artikel 5.1.0 van het inrichtingsbesluit, in het bestreden besluit had moeten motiveren waarom de inrichting verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening. Een en ander klemmt volgens de verzoekende partijen des te meer nu verder in het bestreden besluit uitdrukkelijk wordt erkend dat de vergunde activiteiten niet verenigbaar zijn met de goede ruimtelijke ordening.

In een tweede onderdeel gaan de verzoekende partijen in op de verenigbaarheid van de inrichting met de bestemming agrarisch gebied, en meer bepaald op het feit dat in het bestreden besluit dienaangaande toepassing wordt gemaakt van artikel 5.6.7 VCRO. Kort samengevat wordt in dit tweede onderdeel betoogd dat niet aan de toepassingsvoorwaarden van deze uitzonderingsbepaling is voldaan. Zo menen de verzoekende partijen dat er te dezen, gelet op de onvergunde verhardingen, geen sprake is van een hoofdzakelijk vergund bedrijf, minstens dat

zulks in het bestreden besluit niet wordt gemotiveerd. Voorts achten de verzoekende partijen de motivering van het bestreden besluit tegenstrijdig waar enerzijds wordt overwogen dat de aanvraag in strijd is met de goede ruimtelijke ordening, doch anderzijds wordt gesteld dat de hinderaspecten voldoende kunnen worden ondervangen door het opleggen van bijzondere vergunningsvoorwaarden. Ten slotte bekritisieren de verzoekende partijen het feit dat in het bestreden besluit wordt verwezen naar een niet gekende huurovereenkomst en naar onduidelijke herlokalisatieplannen.

8. De verwerende partij repliceert hierop, wat het eerste onderdeel betreft, dat in het bestreden besluit correct wordt vastgesteld dat de inrichting in twee bestemmingsgebieden is gelegen. Voorts verwijt zij de verzoekende partijen een "fragmentarische lezing" van het bestreden besluit. Er is immers geen gedeeltelijke vergunning afgeleverd voor dat deel van de inrichting dat principieel in overeenstemming zou zijn met het woongebied met landelijk karakter, doch er is integendeel vastgesteld dat de goede ruimtelijke ordening in het gedrang wordt gebracht en dat er bijgevolg hoe dan ook een beroep moet worden gedaan op artikel 5.6.7 VCRO. De hiermee gepaard gaande herlokalisatieverplichting geldt voor de gehele inrichting. Aangezien in woongebied het exploiteren van ambachts- en kleinbedrijvigheidsinrichtingen wel degelijk mogelijk is, kan volgens de verwerende partij niet zomaar worden gesteld dat "een met het agrarische gebied strijdige bestemming sowieso leidt tot een met het woongebied met landelijk karakter strijdige bestemming".

Met betrekking tot het tweede onderdeel zet de verwerende partij uiteen dat "de verhardingen (...) ingevolge het Vrijstellingsbesluit vrijgesteld (zijn) van vergunning", dat deze bovendien "in het verleden (reeds) werden aangewend voor de bedrijfsvoering", zodat er een vermoeden van stedenbouwkundige vergunning geldt, en dat in het bestreden besluit "aldus (wordt) voorgehouden dat de constructies die essentieel zijn voor de bedrijfsvoering behoorlijk vergund zijn", temeer daar er een gunstig advies voorligt van de terzake bevoegde instantie. Het is voorts, volgens de verwerende

partij, niet tegenstrijdig om te stellen dat de goede ruimtelijke ordening in het gedrang wordt gebracht doch dat de hinder tot een aanvaardbaar niveau beperkt blijft, vermits de planologische en de milieuhygiënische beoordeling op zichzelf staan. Voorts wijst de verwerende partij er nog op dat geen enkele bepaling de verplichting inhoudt om huurovereenkomsten bij de milieuvergunningsaanvraag te voegen. Overigens werd in de aanvraag reeds aangegeven dat een milieuvergunning wordt aangevraagd voor een beperkte duur en werd dit voor de Provinciale Milieuvergunningscommissie gewoonweg verduidelijkt.

Als repliek op het schorsingsarrest voegt de verwerende partij ten slotte nog toe dat de bestreden beslissing wel degelijk het vergunde karakter van de inrichting heeft onderzocht en dat er geen schending van artikel 5.6.7 VCRO kan zijn, nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk is opgenomen dat de milieuvergunning wordt afgeleverd voor de inrichting die stedenbouwkundig vergund is. De verwerende partij verwijst naar een arrest van de Raad van State nr. 219.633 van 7 juni 2012, waarin de Raad oordeelde dat de verwerende partij een stedenbouwkundige vergunning negeerde die mogelijk geacht kon worden vergund te zijn. Evenzo kan in de voorliggende zaak ingevolge de uitdrukkelijke vermelding van de reeds in het verleden aanwezige verhardingen volgens de verwerende partij worden geacht dat aan de voorwaarden van artikel 5.6.7 VCRO is voldaan.

9. De tussenkomende partij stelt op haar beurt, met betrekking tot het eerste onderdeel, dat uit het gewestplan blijkt dat een klein deel van de inrichting is gelegen in een woongebied met landelijk karakter, en dat dit verder "geen breedvoerige beschouwingen" behoeft. Zij bekritiseert ook het feit dat de verzoekende partijen eerst argumenteren dat de werkelijke activiteit slechts zal plaatshebben in agrarisch gebied, om vervolgens te stellen dat de bedrijfsactiviteiten onverenigbaar zijn met het woongebied met landelijk karakter. In die zin ontkent de tussenkomende partij de verzoekende partijen ook hun belang bij dit onderdeel van het middel.

Inzake het tweede onderdeel, verwijst de tussenkomenende partij naar de uitgebreide motivering uit het bestreden besluit aangaande de vergunningshistoriek. Zij stelt hierbij dat de gehekeldde verhardingen reeds lang bestaan. In dit verband herinnert de tussenkomenende partij er aan dat "wanneer het niet bekend is of een constructie al dan niet vergund is, (zij) wordt (...) geacht vergund te zijn indien ze dateert van vóór 1962". De tussenkomenende partij vervolgt dat, "wanneer ze dateert uit de periode tussen 1962 en de inwerkingtreding van het gewestplan (eind jaren zeventig) (ze) (...) wordt vergund geacht als het vergund karakter niet wordt tegengesproken in een proces verbaal of een niet anoniem bezwaarschrift, opgesteld binnen de vijf jaar na het bouwen van de constructie". De "aanvaardbaarheid van de hinder" en de "goede ruimtelijke ordening" zijn dan weer afzonderlijke begrippen met een eigen draagwijdte, die niet kunnen worden gelijkgeschakeld. De tussenkomenende partij besluit haar repliek met de opmerking dat zij bij haar milieuvergunningsaanvraag inzake de huurovereenkomst een verklaring op eer heeft gevoegd. Wat het beweerde onzekere karakter van de herlokalisatie betreft, merkt zij ten slotte nog op dat de bestreden vergunning hoe dan ook is beperkt tot 31 december 2014.

Beoordeling

10. De overheid die uitspraak moet doen over een milieuvergunningsaanvraag, is ertoe gehouden de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen.

De bestreden inrichting is deels gelegen in een woongebied met landelijk karakter en deels in een agrarisch gebied. De verzoekende partijen hebben er belang bij te stellen dat het gedeelte van de inrichting dat gelegen is in het woongebied met landelijk karakter strijdig is met deze bestemming.

In het bestreden besluit wordt enerzijds overwogen dat, hoewel het verwerken van tuin- en groenafval dat aangevoerd wordt niet in overeenstemming is met de bestemmingsvoorschriften van het agrarisch gebied, er

te dezen toepassing kan worden gemaakt van het in artikel 5.6.7 VCRO vervatte uitzonderingsregime voor te herlokaliseren inrichtingen. Anderzijds wordt er in het bestreden besluit van uitgegaan dat de desbetreffende activiteit zonder meer "toelaatbaar is in (...) het woongebied met landelijk karakter".

In het kader van de beoordeling van de verenigbaarheid van de inrichting met het agrarisch gebied, wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk overwogen dat deze "de goede ruimtelijke ordening in het gedrang brengt". Als de inrichting omwille van die reden strijdig is met de bestemming agrarisch gebied, is ze dat ook met de bestemming woongebied met landelijk karakter. Luidens de toepasselijke bestemmingsvoorschriften zijn agrarische activiteiten in dit gebied slechts toelaatbaar voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving.

11. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij artikel 5.6.7 VCRO enkel heeft toegepast op het gedeelte van de inrichting dat is gelegen in agrarisch gebied.

Artikel 5.6.7 VCRO biedt aan de milieuvergunningverlenende overheid de mogelijkheid om ingeval de milieuvergunning geacht wordt de goede ruimtelijke ordening te schaden, met het oog op herlokalisatie toch een milieuvergunning te verlenen, mits de inrichting hoofdzakelijk vergund is. De maximale termijn waarvoor de vergunning alsnog kan worden verleend, bedraagt vijf jaar.

Artikel 4.1.1, 7°, VCRO verstaat onder "hoofdzakelijk vergund" :

"een stedenbouwkundige vergunningstoestand, waarbij geldt dat :

a) bedrijven en hun constructies slechts hoofdzakelijk vergund zijn indien de voor een normale bedrijfsvoering noodzakelijke constructies vergund of vergund geacht zijn, ook wat de functie betreft,

b) overige constructies slechts hoofdzakelijk vergund zijn indien ten minste negentig procent van het bruto-bouwvolume van de constructie, gemeten met

inbegrip van buitenmuren en dak, en met uitsluiting van het volume van de gebruikelijke onderkeldering onder het maaiveld en van de fysisch aansluitende aanhorigheden die in bouwtechnisch opzicht een rechtstreekse aansluiting of steun vinden bij het hoofdgebouw, vergund of vergund geacht is, ook wat de functie betreft".

In de memorie van toelichting bij de VCRO wordt het volgende verduidelijkt :

"Het begrip 'hoofdzakelijk' moet gelezen worden als volgt.

Voor bedrijven (en de constituerende bedrijfsgebouwen) gaat het om een vergunningstoestand waarbij de voor een normale bedrijfsvoering kennelijk noodzakelijke constructies vergund of vergund geacht zijn" (Gedr. St. VI. Parl. 2008-02,2011/1 pp. 87-88)".

Uit het bestreden besluit zelf blijkt dat voor de op de bedrijfsterreinen aanwezige verhardingen "geen afzonderlijke bouwvergunning of stedenbouwkundige vergunning kan worden voorgelegd". Nochtans zijn deze verhardingen noodzakelijk voor de normale bedrijfsvoering van de bestreden inrichting. Er blijkt immers uit het in het administratief dossier aanwezige fotomateriaal dat er zich op deze verhardingen de nodige containers bevinden, en dat zij aldus worden gebruikt voor "opslag", hetgeen een essentieel onderdeel uitmaakt van de aangevraagde en verkregen vergunning.

Het bestreden besluit bevat geen motieven om te besluiten dat de bestreden inrichting zou kunnen worden beschouwd als hoofdzakelijk vergund in de zin van artikel 5.6.7 VCRO. De door de verwerende en tussenkomende partij voor de Raad van State aangebrachte overwegingen als zouden deze verhardingen "vrijgesteld" zijn van de vereiste tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning, of nog, als zou voor deze verhardingen, op grond van artikel 4.2.14 VCRO, een vermoeden van vergunning gelden, vormen een motivering achteraf die het motiveringsgebrek van de bestreden beslissing niet vermag te verhelpen. Aangezien immers de toegepaste decretale bepaling een afwijkingsregeling inhoudt voor zonevreemde milieuvergunningsplichtige inrichtingen, en er dus in wezen aan de aanvrager van de milieuvergunning een uitzondering wordt

toegestaan die uit haar aard strikt dient te worden geïnterpreteerd, is er te dezen een strengere motiveringsplicht van toepassing. Dit geldt des te meer nu de door de verwerende en tussenkomende partij in hun procedurestukken aangebrachte hypothesen niet dermate voor de hand liggen dat zij geen verdere motivering meer zouden behoeven en zij evenmin zonder meer kunnen worden afgeleid uit de loutere overweging uit het bestreden besluit "dat die verharding in het verleden reeds werd gebruikt voor bedrijfsactiviteiten". De "gedetailleerde " schets van de ontstaansgeschiedenis van het bedrijf samen met de vermelding dat "de verharding in het verleden reeds werd gebruikt voor bedrijfsactiviteiten" volstaan niet voor een afdoende motivering in de zin van de motiveringswet.

Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 16 november 2011 waarbij de beroepen van de exploitant en de omwonenden, ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 19 mei 2011 houdende het verlenen, voor een termijn verstrijkend op 31 december 2014, van de vergunning aan de BVBA Biomass Center voor het hernieuwen en wijzigen van een inrichting voor de opslag en mechanische bewerking van tuin- en plantsoenafval, gelegen aan de Zuidhoekstraat 4 te Sint-Eloois-Winkel (Ledegem), gegrond respectievelijk ongegrond worden verklaard, de beroepen beslissing wordt gewijzigd en de gevraagde vergunning, mits wijziging van een bijzondere exploitatievoorwaarde, wordt verleend.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 700 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig januari tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Luc Hellin